

ОТЕЦ И СИН
или
БОГ ТРИЕНДИНСТВО

**КОНСТАНТИН
НЯГОЛОВ**

Константин Няголов

ОТЕЦ И СИН

ИЛИ

БОГ ТРИЕДИНСТВО

maranathamedia.bg

„И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни“ (Йоан 8:32)

В последните десетина години в християнството отново се води един спор, който разделя вярващите относно Божията идентичност (не естество). Този спор обаче, не е само в християнството. Идеята, вярването и разбирането за подобен троен бог присъства и във всички основни езически религии по света и датира още от древността. Това е в резултат и последица от грехопадението, поразяването и изопачаването на човешкото мислене и представи за идентичността и характера на Твореца. Езическите религии са политеистични (вяра в много богове) в контраст с монотеизма на Библията - (вяра само в един Бог). Масовото световно християнство (с малки изключения) вярва в един троен, триединен бог – в една Света Троица, в бог Триединство, три в едно и едно от три съставки, в една обща смесица и субстанция. Тази троичност, не е нищо друго освен политеизъм, възприет от езичеството и облечен с християнска терминология и форма. Истината по този въпрос, не може да се намери в човешката мъдрост, разбирания, вярвания и философии. Истината по духовните въпроси може да се намери единствено в Божието Слово – Библията, в която сам Бог говори на човешките същества. Там се казва, че поради греха **„човешката мъдрост е глупост“** и че **„Сърцето е измамливо повече от всичко и е страшно болно...“**(Йеремия 17:9) Писанията са написани по специален начин с човешки език, имайки предвид поразеното мислене, пониженото ниво (след грехопадението) и отслабена умствена способност за възприемане на духовните истини. Поради греха потомците на Адам (включително и християните) имат изкривена и изопачена представа за Бога, разбиране, и тълкуване на Писанията. В Духа

на пророчеството е записано: „Господ говори на човешките същества с несъвършена реч, за да може деградиралите сетива, притъпеното земно възприятие да схванат Неговите думи. По този начин е показано Божие снизохождение. Той посреща човешките същества там където са. Библията каквато е съвършена в своята простота, не отговаря на великите Божии идеи. Защото неограничени идеи не могат съвършено да бъдат въплътени в ограничени мисловни средства. Грешните същества могат да понесат само да гледат сянката на сиянието на небесната слава. (Е.У. Избрани вести, Писмо 121, 1901, гл. 1, с. 22, пар. 32)

Милиони четат Библията, но не я разбират по правилния начин през Божията призма и поглед, и си я тълкуват през своите „адамови“ замъглени от греха и сатанинската правосъдна система – подобно на криви огледала „очила“. Те не могат да различат своите мисли, желаня разбиране и представи, от Словото на Бог представено в Библията. Своите погрешни, адамови, плътски мисли и характер те прехвърлят върху Бог с което се самоизмамват и самопогубват. „... **защото Моите помисли не са като вашите помисли...**“ (Исая 55:8-9) „...**ти си помислил, че съм съвсем подобен на тебе...**“ (Псалм 50:21)“

Трябва ясно да се заяви, че термините Троица, Света Троица или бог Триединство в Библията изобщо не съществуват. Идеята за триади, тримурти, троици, триединство, тринитаризъм е езическа и е навлязла и е „инжантирана“ в християнството още по времето на езическия и Папския Рим, откъдето се е пренесла в православието и протестантизма. Корените обаче са много по-дълбоки и много преди съществуването на папството и Рим. Ето една поредица от езически „троици“, които в някои религии са повече от една: в Египет: Изиди-Хор-Сет, или Озирис-Хор-Изида;

Вавилон: Нимрод-Тамуз-Семирамида, Шамаш-Син-Ищар, Ану-Енлил-Енки; при Етруските: Тиния-Уни-Минерва; в Ханаан: Ваал-Тамуз-Астарт; в Персия: Ахура Мазда-Митра-Ариман; в Индия: Брахма-Вишну-Шива; в Гърция: Зевс-Аполон-Атина; в езическия Рим: Юпитер-Марс-Венера; в Папския Рим: Отец-Син-Дух.

Един цитат: „Троицата или триединният Бог, е непознат за Библията; аз съм убеден, че доктрини, които изискват думи, изковани в човешкия ум, за да ги изразят, са изфабрикувани доктрини.“ (Р. Ф. Котрел, Ривю енд Херълд, 1-ви юни 1869г.)

Триединството е някаква мистична и окултна комбинация, която никой в популярното християнство (и не само в него) не може адекватно и задоволително да обясни. Счита се, че Отец, Син и Святия Дух са трима самостоятелни и отделни богове, които същевременно са и един бог. Тези три съравни личности нямат пряка родствена връзка помежду си, а само изпълняват роли на Отец, на Син и на бог Свети Дух. Отхвърля се Христос като буквален единороден Син, а само като изпълняващ роля на Син. Ще се опитаме малко по-подробно да разгледаме всяка една от тези личности.

По въпроса относно Бог Отец няма спорове, като Единственият Източник, Суверен, Творец и вечен Вседържител на всичко съществуващо във Вселената. Спорове и неразбиране има около Неговия единствен единороден Син Исус Христос и Божият Дух.

Някои мислят и твърдят, че щом Исус е „роден“ Той не е Бог и е с по-нисък пост, ранг, статут и положение във вселената. Това е погрешно „адамово“ мислене основано на стойност чрез сила и качества, а не стойност чрез отношения и принадлежност. Вероятно няма по-силно доказателство за Христовата

Божественост от това, че Той е „роден“ от Бога. Както се казва в Библията **„всяко според вида си“**(*Битие 1-ва глава*). Овцете раждат агнета, вълците - вълчета, сърните – сърнета, хората – човешки деца, и Бог е „родил“ Божествен Син. В това няма никакво съмнение. Има огромна разлика между роден и сътворен. Ангелите, хората и другите небесни жители са сътворени, но Исус Христос единствен е „роден“. Сам Бог Отец лично и многократно заявява това в Писанията. Може ли някой да обвини Бога в лъжа? Отец ясно и категорично казва: **„Ти Си Мой Син, Аз днес те родих...“**(*Псалм 2:7; Деяния на ап. 13:33*), **„Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение...“**(*Матей 17:5*) Това твърдение не е някаква алегория, метафора или роля на Син, но е абсолютно буквално. Отец в Своята мъдрост и воля е „родил“ Син и това е най-съвършеният модел за благословение и управление на вселената. Модел на Източник (Отец) и Канал (Синът Христос) чрез Когото протича живота и благословенията към всички творения във вселената. Модел основан на отношения и принадлежност, взаимна зависимост, подчинение, послушание, но всичко това основано, не на качества и сила, но на пълно упование, доверие и себепожертвувателна агапе – любов. Някои се притесняват от термина „роден“ и задават абсурдния въпрос: как може Бог да ражда, Той да не е жена? Това е едно принижено, елементарно, унижително и дори обидно за човешкия ум мислене и представа за Бога. За Твореца не е необходимо да „ражда“ буквално и точно както човеците се раждат от жена. Чрез модела на Адам и Ева е показан начина по който Исус е „роден“ от Отец. Адам не е бил роден от жена. Ева не е била родена от жена, а е излязла от реброто на Адам. По някакъв сходен и известен само на Бог начин Исус е излязъл – „роден“ от лоното на Отца във вечността,

когато още не е имало нито едно друго творение във вселената. Ето, два цитата:

„Никой освен Божият Син не би могъл да извърши нашето изкупление; защото само Този, Който беше в лоното на Отец, можеше да го обяви. Само Този Който познаваше височината и дълбочината на Божията любов, можеше да я изяви.“ (Пътят към Христос, Гл. 1, Параграф 14, 1892г.)

„Вечният Отец, непромененият, даде Своя Единороден Син, откъсна от лоното Си Този, който бе направен по точния образ на Неговата личност, и Го изпрати на земята, за да разкрие колко силно обича човечеството.“ (Е.У. Ривю енд Херълд, 09.07.1895г)

Някои мислят и заявяват, че щом Исус има произход (Михей 5:2), той е с по-нисък статут. Нищо подобно, както Ева е била в реброто на Адам преди да се „роди“ излезе в съществуване, така и Исус е бил в Отец през цялата вечност и в този смисъл винаги е съществувал.

Аналогичен текст има в Посланието към Евреите: „**И, така да се каже – сам Левий, който взема десятък, даде десятък чрез Авраам; защото беше още в чреслата на баща си, когато Мелхиседек срещна Авраам.**“ (Евреи 7:9-10)

Никой човек не знае реално какво е вечност, така че с вяра трябва да приемаме твърдението на Библията, че Исус е „**роден от началото от вечността.**“ Повече от това не можем да твърдим защото Бог просто не ни е разкрил друго, освен записаното в Писанията и човешките мъдрувания и философии могат само да бъдат погрешни и принизяващи Святия Бог. По тази тема най-доброто правило и съвет от Духа на пророчеството е че

мълчанието е красноречие и „злато“. Това което можем да кажем по темата, че Синът Исус Христос е получил всичко (в наследство) от Своя Отец и той напълно уповава, и се подчинява на Неговата воля, но не от страх или принуда, но от пълно доверие и Синовна – агапе любов. Апостол Йоан е записал: **„Защото както Отец има живот в Себе Си, също така е дал и на Сина да има живот в Себе Си.“** (Йоан 5:26) Исус също потвърждава: **„Всичко Ми е предадено от Моя Отец;...“** (Матей 11:27) **„Аз не мога да върша нищо от Себе Си...“** (Йоан 5:30)

„С тези думи е изложен великият принцип, който е **законът на живота за Вселената. Всички неща Христос получи от Бога, но Той взе, за да дава.** Така и в небесните дворове, в Неговото служение за всички създадени същества: **чрез възлюбения Син животът на Отец протича към всички; чрез Сина той се връща,** в хваление и радостно служение, прилив на любов, към великия **Източник** на всичко. И така чрез Христос веригата на благотворителността е завършена, **представяща характера на великия Дарител,** законът на живота.“ (Е.У. Копнежът на вековете, Гл. 1, Параграф 6, 1898г.)

Исус напълно вярва и се доверява на Отец, че е Негов Син и не търси никакви доказателства или слава от това. За Него е напълно достатъчно думата на Отец. Това трябва да е примерът и правилото за всеки един християнин – вярва, а не търсене на доказателства основани на многобройни дела, сила, вроден безсмъртен живот, дарби, качества и способности. Само грешният човек търси стойност чрез сила, качества и способности за задоволяване на своята неувереност, гордост, егоизъм и объркана идентичност. Това е сатанински модел който погубва. Божественият модел е пълно доверие и стойност чрез правилни отношения, ясна и осъзната идентичност и принадлежност.

Трябва да се проумее, че Бог казва не само за Исус: „**Този е Моят възлюбен Син...**“ (Йоан 17:5) Той казва това на всеки човек – мъж и жена, че са Негови възлюбени синове и дъщери. И това твърдение и уверение на Отец и Сина и към човеците трябва да бъде напълно достатъчно за тях и спасението им, а не опити за себедоказване и доказване пред Бог чрез добри дела, че сме Негови последователи. Това е напълно погрешно. Това са опити за спасение чрез дела. Това не е вяра. Това е езичество на което са основани всички небиблейски езически религии по света. Под една много фина маска тази сатанинска измама се е настанила и в масовото християнство. Християните искат да се доказват пред Бога, не чрез вяра, а чрез дела. Делата имат своето място, но те са резултат от вярата и любовта („**Божията любов ни принуждава**“, подтиква, подбужда), а не обратното. Механизмът често бива обръщан с главата надолу – поставяне на „каруцата пред коня“. Важни са мотивите (вяра и любов), а не делата сами по себе си, като средство за доказване и спасение.

Ето няколко цитата, които категорично показват истинската буквална идентичност (а не роли) на Бог Отец и единородния Му Син Исус Христос и техните отношения основани на пълно доверие и агапе – любов: „Писанията ясно показват връзката между Бог и Христос и така ясно персоналността и индивидуалността на всеки от тях. (цитира се *Евреи 1:1-5*). **Бог е Бащата на Христос; Христос е Синът на Бога.** На Христос **е дадено** възвишено положение. Той е приравнен с Отца. Всички съвети на Бога са отворени за **Неговия Син.**“ (Свидетелства към църквата, том 8, гл. 43, пар. 3, стр. 268, 1904.)

„Отец беше по-голям от Сина в това, че беше първи. Синът беше равен с Отца поради това, че получи всичко от

Отца.“ (Джеймс Уайт, Ривю енд Херълд, 4-ти януари, 1881г. „Умът на Христос“)

Следващият въпрос който ще се опитаме да изясним е този с идентичността на Святия Дух. Той отделен бог ли е и част от някакъв троен съюз – Троица, Триединство или е Духа на Отец и Сина – Исус Христос?

Отново трябва да се каже, че както Троица и Триединство израз и термин бог Свят Дух в Библията не съществува. Това е само човешко, мислене, изобретение, разбиране и интелектуална светска философия. За да има коректност трябва да се каже, че има текстове в Писанието, които наподобяват на някаква троичност, но това е само когато Словото се чете през адамовия изкривен поглед, представи, призма, очила и система за справедливост, а не през Божиите такива. За голямо съжаление повечето хора и християни, не могат да се отскубнат, измъкнат, освободят и избавят от неправилното си мислене, да сменят и да сложат правилните „очила“. Да погледнем три такива примера. Още в първата книга на Библията – Битие се казва:

„В началото Бог сътвори небето и земята. А земята беше неустроена и пуста; и тъмнина покриваше бездната; и Божият Дух се носеше над водата.“ (*Битие 1:1-2*) Някои виждат в този текст доказателство за бог Свят Дух. Но текста ясно казва, че това е Божият (на Отец) Дух, а не бог Свят Дух. Няколко стиха по-късно е записано: **„Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие; ....“** (*Битие 1:26*) Изразите **„Да създадем, Нашия, Наше...“** са в множествено число. От това мнозина правят извода и заключението, че това означава, че има и е доказателство за някаква Троица и бог Триединство. И тук отговорът е пределно ясен – просто Бог Отец казва на Своя буквален Син Исус Христос

да сътворят земята. Няма дори и намек за някакъв трети бог Свят Дух. Божият Дух който се носи над водата, не е трети бог, а животворящият Дух на Отец и Сина. И един цитат по въпроса: „Отец и Сина бяха едно при сътворяването на човека и при неговото изкупление. **Отец казал на Сина: „Да направим човека по нашия образ.“** А триумфалната песен, в която участват изкупените, е към Онзи, който седи на трона, и към Агнето, во веки веков.“ (Дж. С. Уайт, Законът и евангелието, Параграф 1, 1870 г.)

„Синът му щеше да работи особено в единство с Него при предстоящото сътворяване на земята. Неговият Син щеше да изпълни волята и целите Му, но нямаше да направи нищо от Себе Си. Волята на Отец щеше да бъде изпълнена в Него.“ (Духът на пророчеството, том 1, с. 18, Гл. 1, Параграф 3.)

„След като земята и животните по нея беше сътворена, Отец и Синът проведоха Своята цел, която беше запланувана преди падението на Сатана – да направят човека по Техния образ. Те бяха работели заедно в сътворяването на земята и всяко живо нещо по нея. А сега Бог каза на Своя Син: „Да направим човека по Нашия образ.“ (Духът на пророчеството, том 1, Гл. 2, Параграф 2)

Да видим и един пример от Новия Завет, за който често се твърди че доказва бог Триединство и наличието бог Свят Дух: **„И така, идете и създавайте ученици измежду всички народи, и ги кръщавайте в името на Отца и Сина, и Святия Дух...“** (Матей 28:19) Това тройно изброяване ни най-малко не означава, че има бог Троица, както и други текстове в които се казва три пъти за Бог, че е – „Свят, Свят, Свят“. Нека да ги проследим: **„В годината когато умря цар Озия, видях Господа, седнал на висок и издигнат престол и полите Му изпълваха храма. Над Него**

стояха серафимите, всеки от които имаше по шест крила, с две покриваше лицето си, с две покриваше краката си и с две летеше. Те викаха един през друг: Свят, свят, свят Господ на Силите! Славата Му изпълва цялата земя.“ (Исая 6:1-3) И паралелния на този текст в Новия Завет от книгата Откровение: „И четирите живи същества, които имаха по шест крила, бяха покрити с очи наоколо и под крилето си; и те не престават денем и нощем да казват: Свят, свят, свят е Господ Бог Всемогъщ, Който беше, Който е, и Който ще бъде.“ (Откровение 4:8)

И двата текста акцентират върху светостта и славата на Бог Отец – Великият Източник на всичко съществуващо в Универса. Най-голямата слава на Бог е Неговият прекрасен, ненасилствен и любящ – агапе характер. На престола е представен само Бог Отец, а не бог Троица, Триединство или бог Свят Дух. Тройните възгласи на херувимите, не означават възхвала на трима богове или триединен бог. Тройните възгласи означават, че Бог винаги е бил и е безкрайно Пресвят, като в миналото („Който беше“), в настоящето („Който е“), така и в бъдещето („и Който ще бъде“) – Пресвят през цялата вечност. И в Матей Святият Дух не е наречен бог. Святият Дух, е Духът на Отец и Сина, който създава, оживотворява, възкресява (физически и духовно) поддържа и дава живот и благословения на всички творения във Вселената. Ако това тройно изброяване в Матей 28:19 означава наличието на триединен Бог и че то е вярно, учениците и апостоли на Христос, щяха да кръщават именно по този троичен начин, но те са кръщавали единствено и само в името на Христос: „А Петър им каза: Покайте се и всеки от вас нека се кръсти в името на Исус Христос за прощение на греховете ви и ще приемете този дар Святия Дух.“ (Деяния на апостолите 27:38)

**„И заповяда да бъдат кръстени в името на Исус Христос.
Тогава му се примолиха да остане няколко дни у тях.“ (Деяния
на апостолите 10:48)**

**„А Павел каза: Йоан е кръщавал с кръщението на
покаяние, като е казвал на народа да вярва в Този, Който щеше
да дойде след него, т.е. в Исус. И като чува това кръстиха се в
името на Господ Исус.“ (Деяния на апостолите 19:4-5).**

Никъде в цялата Библия не съществува молитва отправяна
към бог Троица или бог Свят Дух, както днес мнозина пастори и
миряни себеизмамно учат и практикуват.

В молитвата образец **„Отче наш“**, в отговор на учениците
Му да ги научи правилно да се молят, Синът Исус Христос се
обръща единствено към Отец, а не към бог Троица или бог Свят
Дух.

**„А вие се молете така: „Отче наш, Който си на небесата,
да се свети Твоето име! Да дойде Твоето царство; да бъде
Твоята воля както на небето, така и на земята! Дай ни днес
насъщния хляб; и прости ни дълговете, както и ние простихме
на нашите длъжници. И не ни въвеждай в изкушение, но
избави ни от лукавия. Защото е Твое царството и силата, и
славата, до вековете. Амин!“ (Матей 6:9-13)**

Един цитат по същия въпрос от Джеймс Уайт: „Когато
може да се докаже, че целта на молитвата на Божия Син е била
учениците да са едно тяло с дванадесет глави, тогава може да се
покаже, че имаме Божество с три глави.“ (Джеймс Уайт, Ривю енд
Херълд, 11-ти май 1880г.)

Ето и едно изявление по въпроса за съравност и
триединство: „... Относно триединството, заключих, че за мен е

невъзможно да повярвам в Господ Исус Христос, Синът на Отец, че е също и Всемогъщият Бог Отец, е едно и също същество. Казах на баща си: „Ако можеш да ме убедиш, че ние сме едно, в този смисъл, че ти си мой баща, а аз твой син; и също така, че аз съм твой баща, а ти мой син, тогава мога да повярвам в триединството.“ (Автобиография на старейшина Джоузеф Бейтс, 1868г., стр. 204.)

И цитати от Духа на пророчеството: „Само Отец и Синът трябва да бъдат възвишавани.“ (Младежки инструктор, 7.07. 1898г.)

„Единственото същество, което бе едно с Бога, и живя закона в човечеството, слизайки до скромния живот на обикновен работник и трудейки се в дърводелската скамейка със своя земен родител.“ (Знамения на времето, 14-ти октомври 1897г.)

„Христос Словото, Единородният на Бога, бе едно с вечния Отец – едно в природа, в характер и в намерение – единственото същество в цялата вселена, което можеше да влезе във всички съвети и цели на Бога.“ (Великата борба, Гл. 29, пар. 3, 1888г.)

„... Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син“ – не син по сътворение, каквито бяха ангелите, нито син по осиновяване, какъвто е простият грешник, а Син роден, в точния образ на личността на Отец и в цялата яркост на Неговото величие и слава, еднакъв с Бога по власт, достойнство и божествено съвършенство. В Него телесно обитаваше цялата пълнота на Божеството.“ (Е.У. Знамения на времето, 30-ти май, 1895г.)

В последната книга на Библията – Откровение апостол Йоан описва показаното му във видение небесно светилище. Там на трона на Вселената седят единствено Бог Отец и Неговият възлюбен единороден Син – Агнецът Господ Исус Христос. На трона или до трона не седи и няма никакъв друг трети бог Свети Дух, нито се споменава за такъв.

В нито едно от многобройните послания на апостол Павел няма отправени, поздравни или пожелания от бог Троица или бог Свети Дух, а само от Отец и Сина. Ако Павел или другите апостоли биха направили такъв недопустим пропуск, това би означавало неуважение, пренебрежение, незачитане и грях относно един евентуален троен бог.

Ето още Библейски цитати и такива от Духа на пророчеството относно идентичността на Святия Дух:

„И понеже вие сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, Който вика: Авва, Отче.“ (Галатяни 4:6)

„Вие обаче, не сте плътски, а духовни, ако живее във вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов.“ (Римляни 8:9)

В този стих ясно се вижда, че Божият Дух и Христовия Дух са идентични.

„Като издирваха кое или какво посочваше Христовият Дух, Който беше в тях, когато предизвестяваше Христовите страдания, и след тях славата.“ (1Петрово послание 1:11)

„И апостолите преминаха Фригийската и Галатийската земя, както им се забрани от Святия Дух да проповядват словото в Азия, и като дойдоха срещу Мизия, опитаха се да

отидат във Витания, но Иисусовият Дух не им позволи.“ (Деяния на апостолите 16:6-7)

Тук също Святия Дух и Иисусовият Дух са идентични.

„А Господ е Духът; и където е Господният Дух, там е свобода.“ (2Кор.3:17)

„Тогава ми каза: Ето Господнето слово към Зоровавел, което казва: Не чрез сила, нито чрез мощ, а чрез Духа Ми, казва Господ на Силите.“ (Захария 4:6)

„Има един ходатай между Бога и човека, човекът Иисус Христос.“ (1Тимотей 2:5)

„Духът на Господа Йехова е на Мене; защото Господ ме е помазал да благовестявам на кротките, пратил ме е да превържа съкрушените сърца, да проглася освобождение на пленниците и отваряне на затвора на вързаните...“ (Исаия 61:1)

„Светият Дух е Христовият Дух, който е изпратен на всички хора да им осигури пълнота, за да можем чрез Неговата благодат да бъдем пълноценни в Него.“ (Издание на ръкописи, том 14, стр. 84, № 1094, 2.01.1894г.)

„Светият Дух е Духът на Христос, той е Негов представител.“ (Издание на ръкописи, т. 13, стр. 313, № 1056, 13.09.1895г.)

„Обременен от човешкото естество, Христос не можеше да бъде лично на всяко място; затова бе изцяло в тяхна полза да ги напусне, да отиде при Своя Баща и да изпрати Святия Дух да бъде Негов заместник на земята. Святият Дух е Той самият, съблечен от персоналността на човечеството и следователно независим. Той щеше да представи Себе Си като присъстващ на

всяко място чрез Своя Свят Дух, като Всеприсъстващия.“ (Издание на ръкописи, (MR), т. 14, с. 23.)

„За всички е задължително да знаят и да могат да определят какво е Светия Дух. Христос ни казва, че Светият Дух е Утешителят, а Утешителят – Светия Дух. „И Аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, да бъде с вас до века; Духът на истината, когото светът не може да приеме, защото Го не вижда, нито Го познава. Вие Го познавате, защото Той пребъдва във вас и във вас ще бъде.“ (Йоан 14:16-17). Това се отнася за всеприсъствието на Духа на Христос, наречен Утешител.“ (Е.У. Издание на ръкописи, том 14. стр. 179, Писмо 7, 6-11 - 1891г.)

„Докато Исус служи в светилището горе, Той все още е служител на църквата на земята чрез Духа Си. Той е откъснат от видимите възприятия, но обещанието Му дадено на раздяла се изпълнява: „И, ето, Аз съм с вас, през всичките дни дори до края на света.“ (Матей 28:20) (Копнежът на вековете, гл. 16, пар. 37.)

„След възнесението си Той (Исус) трябваше да отсъства лично; но чрез Утешителя Той все още щеше да е с тях и те не трябваше да прекарват времето си в траур.“ (Копнежът на вековете, Гл. 28, Параграф 26)

„Чрез Духа Спасителят щеше да бъде достъпен за всички. В този смисъл Той щеше да бъде по-близо до тях, отколкото ако не се бе възкачил на високо.“ (Копнежът на вековете, Гл. 73, Параграф 26)

„Светият Дух е диханието на духовния живот на душата. Даването на Духа е даването на Христовия живот.“ (Копнежът на вековете Гл. 84, Параграф 10)

„Светият Дух е жизненото присъствие на Бога и ако бъде оценен, ще предизвика хвала и благодарност и винаги ще извира за вечен живот.“ (Библейско ехо, 5-ти август, 1901г)

„...Светият Дух е Утешителят, като личното присъствие на Христос в душата.“ (Ривю енд Херълд, 29-ти ноември 1892г)

„Влиянието на Светия Дух е животът на Христос в душата“ (Издание на ръкописи, том 4 стр. 332, 1896г.)

„Даряването на Духа е даряване на Христовия живот. Той изпълва получателя с качествата на Христос“ (Копнежът на вековете, Гл. 84, Параграф 10, 1898г. и Ривю енд Херълд , 2-ри юни 1896г.)

„Христос им дава диханието на собствения си Дух, живота на собствения си живот. Светият Дух изразява най-висшите си енергии, за да работи в сърцето и ума.“ (Копнежът на вековете, Гл. 86, Пар. 38, също и Ривю енд Херълд, 5.01.1911, Параграф 6.

„Той идва при нас чрез Своя Свети Дух днес. Нека Го познаем сега; така ще Го познаем и когато дойде с небесните облаци, със сила и голяма слава.“ (Ривю енд Херълд, 30-ти април 1901г.)

„Причината, поради която църквите са слаби и болнави и готови да умрат, е че врагът е въздействал с обезкуражителни влияния върху треперещите души. Той се стреми да скрие Исус от погледа им като Утешителя.“ (Ривю енд Херълд, 26.08. 1890)

„Давайки ни Своя Дух, Бог ни дава Себе Си, правейки Себе Си извор на Божествените влияния, за да дава здраве и

живот на света.“ (Свидетелства към църквата, том 7, с. 273, Гл. 54, Подзаглавие: Сила отгоре, Параграф 1.)

Изводът който може да бъде направен дотук по разглежданата тема е, че бог Троица или бог Триединство просто не съществува. Вярващите и покланящи се на такъв троен бог се покланят на несъществуващ такъв. Това вероятно ще прозвучи шокиращо за много християни, но колкото и да е трудно, (за грешния човешки ум) истината трябва да бъде видяна, осмислена и приета, защото само истината може да спасява. Измамата и себеизмамата не може да спасява, а само да погубва. Покланящите се на бог – Триединство рискуват собственото си спасение.

„Учението за Триединството, което е установено в църквата от Никейския събор в 325 г. сл. Христос. Това учение унищожавя личността на Бога и Неговия Син Исус Христос, нашия Господ. Известните мерки, чрез които то било наложено на църквата, появяващи се на страниците на църковната история, може да накарат всеки вярващ да се изчерви.“ (Дж. Н. Ендрюс, Ривю енд Херълд, 6.03.1855г., Падането на Вавилон)

„И ще познаете истината и истината ще ви направи свободни.“(Йоан 8:32)

Целта на това разглеждане не е само да се разбере истинската Божия идентичност и характер, но най-вече всеки да може да научи и разбере правилният начин, метод, рамка за изучаване и разбиране на Библията. Тук не са разгледани всички текстове от Писанията и Духа на пророчеството, но само част от тях, като пример, как да се разбират различни текстове, когато те ни изглеждат противоположни по смисъл и като че ли са в противоречие. Има много правила (както тези 14 на Уилям

Милър) за изучаване на Библията, и вероятно едно от най-важните от тях е първо да бъдат извадени всички текстове по даден въпрос, да бъдат сравнени, осмислени и хармонизирани, за да може да се разбере правилно това което Бог е вложил в тях и е искал да ни разкрие. Трябва да добавим, че всеки трябва лично и с молитва да изследва Божието Слово. Да не разчита на човешка мъдрост и човешки учители, на чужди мнения и чужда вяра, (включително и на известни пастори и професори по теология) а само на това, което Бог чрез Духа Си разкрива лично и индивидуално на ума на човека. Науката в повечето случаи води до гордост, самонадеяност и самозаслепление (включително и в теологията). Неслучайно Исус Христос е избрал за Свои ученици неуки и бедни рибари, говедари и бирници, а не тогавашните горди, самонадеяни и себедостатъчни учени наричани книжници и законоучители. Хората имат различни умове и способности за възприемане и поради това Бог работи индивидуално с всеки човек за просветляване на ума му, за познаването на Твореца, Писанията и пътя на грешника към небето. Ето, и съвета от Духа на пророчеството по този въпрос: „Не бива да приемаме свидетелството на който и да било човек по отношение на това – какво Писанията учат, но трябва да изучаваме Божиите думи сами за себе си. Ако позволим на други да мислят вместо нас, тогава силата ни постепенно ще се парализира и способностите ни ще намалеят.“ (Е.У. Пътят към Христа, Познание за Бога, с. 91-92, 1991г.) Приемайки този съвет (включително и за себе си) се моля всеки да се възползва от него, от което ще произлязат големи благословения за изучаващите Писанията. Това не означава, че пасторите и църковните ръководители не трябва да бъдат уважавани, но те трябва да бъдат умолявани, да осъзнаят голямата опасност от проповядването на неправилни учения, както за тях лично, така и

за тези които ръководят и поучават. Да осъзнаят своята огромна отговорност пред Бог за това как и с какво „хранят“ и се грижат за здравето на Божието „стадо“ и посоката в която го водят - към спасение или към погибел. За пасторите и ръководителите трябва да бъдат отправяни постоянни и настойчиви молитви. Словото трябва да се познава и проповядва правилно. Само тогава то може да води към благословение и спасение. И още нещо по този въпрос: Мнозина и с пълно право питат, защо след като Библията е една, често има различно разбиране и мнения по библейските въпроси както и в настоящия случай за Божиата идентичност и характер? Отговорът и причината за това е в начина на мислене, рамката и „очилата“ през които четем и изучаваме Божието слово. Ако четем през Божия поглед виждаме едни неща и си правим едни изводи, разбиране и заключения, но ако четем през своите грешни, изопачени, замъглени и изкривени „адамови“ очила и рамка, (**„Моите помисли не са като вашите помисли...“**- *Исаия 55:8-9*. **„Ти си помислил, че Съм съвсем подобен на тебе...“** *Псалм 50:21*) то едни и същи текстове ги виждаме по един различен, точно обратен, противоположен и измамен начин, правим си погрешни заключения и от там изграждаме неправилна вяра. Грешникът с „ум Адамов“ трябва да се преобрази, възстанови и получи **„ум Христов“**, за да може да се спаси. Това е била и задачата на Исус Христос на земята, да извърши това възстановяване на човешкия поразен от греха ум. Само ако човек смени и сложи правилните Божии „очила“ (**„ум Христов“**) и ненасилствена правосъдна система ще може правилно да разбира Писанията и да познава Бога. Очила виждащи истинската идентичност милост, ненасилие, прощателност, доброта и агапе – любов. В земното светилище е показан пътят на възстановяването и спасението на грешника към Бога и Неговото вечно царство на славата и любовта. Това

святилище е съставено от три отделения – части: двор, Свято място - (Светая) и Пресвято място-(Светая Светих). Чрез този модел нагледно е показана последователността, израстването и пътя по който Бог чрез Своя Син Исус Христос води всеки грешник до просветление и възстановяване на ума му и до спасение и годност за връщане в небето и Божието царство на вечната слава. В двора се намират грешниците с поразена и изопачена от греха представа за Бога. Хора с „желязно, бронзово или медно“ мислене. Хора които непременно искат жертва, за да могат да повярват, че Бог им прощава, приема и спасява. Не случайно в двора има медни жертвеник и умивалник. В двора хората имат „Старозаветно“ „бронзово-медно“ мислене. Във второто и третото отделение вече има преминаване към злато. Това означава прогресиране на мисленето на грешника, просветляване, извисяване, правилно познаване и посока, вяра, освещение и възстановяване на характера, като кулминацията завършва и е в най-святото място – Светая Светих. Когато грешникът позволи на Божият Агнец Исус Христос да го въведе в Най-святото място, това означава, че вече умът му е просветлен, преобразен, възстановен и годен за завръщане в Божието небесно царство. Добре е всеки да обмисли и провери в коя част и отделение (умствено и с вяра) от святилището се намира. Или казано по-правилно да моли Исус да му покаже това. И не само да му покаже, но и грешникът да се предостави Той да го очисти, възстанови и въведе в Най-святото място, както в земното святилище, така и в Небесното царство на славата и любовта.

„...Тук бихме могли да посочим Триединството, което премахва личността на Бога и Неговия Син Исус Христос...“ (Джеймс Уайт, 11-ти декември, 1855, Ривю енд Херълд, т. 7, бр. 11, с. 85, Параграф 16)

Поклянящите се на бог Триединство са в голяма опасност и не могат да познаят истинският характер на Бога. Това на какъв Бог се покланяме възхваляваме и служим има решаващо значение за нашето разбиране за Божията любов и характер, подражаването, служенето, последиците от което могат да бъдат съдбоносни за нашата вяра, бъдеще и спасение. Тези които вярват в три съравни, съвечни и независими личности, без никаква реална родствена връзка помежду си (между реални Отец и Син), а само изпълняващи роли на такива, губят и не разбират истинската близка семейна връзка, небесен принцип, модел и отношения в небето и вселената – като едно голямо общо космическо семейство основано на любовта. Още при сътворението, Бог е създал семейния принцип Адам и Ева – като копие на модела Отец и Син и близката им реална връзка при която Ева излиза (родена) от реброто на Адам, както и Сина „роден“ от лоното на Отец. Този модел е съвършен за цялата Вселена и е основан на прекрасни, истински, реални, семейни отношения на пълна зависимост, доверие, себепредаване и агапе – любов, а не на никакви независими, самостоятелни, съравни личности, без реална връзка помежду си, а само изпълняващи роли и основани на сила, качества и способности. Това разрушава Божественият модел, разменя позициите и ги обръща с главата надолу. Оказва отрицателно влияние за навлизането не само в света, но и в църквата на така наричаната еманципация и феминизъм (назначаване на жени за свещеници – пастори). Библията ясно заявява, че Синът е излязъл от Отец, а не обратното. Ева е излязла от Адам, а не обратното. Мъжът е поставен за глава и свещеник на дома и църквата, а не обратното. В светилището първосвещеника и останалите служещи свещеници са били само мъже. **„Защото мъжът не трябва да си покрива главата, понеже е образ и слава на Бога, а жената е**

слава на мъжа. Защото мъжът не е от жената, а жената - от мъжа. Защото не мъжът беше създаден за жената, а жената – за мъжа. Затова жената е длъжна да има на главата си белег на власт заради ангелите“. (1Коринтяни 11:7-10) Този външен белег е косата. Жените не е трябвало да си стрижат или бръснат главите, за да се различават дори и външно от мъжа, за да не се променя Божественият модел. Това е било пример, доказателство и „белег на власт“, не само за хората, но и „заради ангелите“. Всички да са наясно и да няма объркване за небесната семейна структура и отношения между Отец и Син. Размяната на позициите са катастрофални и водят до днешната (и не само днешната) деморализация в света. Сатана разбира това и не случайно неистово мрази и атакува семейството като се опитва (вече доста успешно) да го разруши. Изобщо не е случайно популяризирането и навлизането на еднополовите бракове, гей-паради (прайдове) хомосексуализъм, въвеждане на трети неутрален пол,(и издаване на такива паспорти) предлагане на децата да правят избор на пола си, така наричаното джендърство, за което се правят непрестанни опити чрез налагането на международни (Истамбулската) конвенции и закони.

Този измамен модел на бог Троица, (а не на Отец и Син) възпрепятства разбирането и истинското познаване на характера на Бога, което от своя страна затруднява изключва и преобразяването на човека по този милостив, ненасилствен и любящ образ и характер, само чрез който грешникът може да бъде възстановен и да стане годен за завръщане в небесното семейно (а не съравно или слугинско) царство на любовта.

В притчата за блудния син (записана в Лука 15:11-32), ясно е показана и се вижда разликата между мисленето и

отношението на бащата (символ на Бог Отец) и мисленето на двамата синове считащи себе си за слуги. Това е погрешното поразено от греха човешко слугинско, адамово мислене. Земният баща обича еднакво и двамата си синове, той прощава на единия (блудния син), без да иска жертви, дарове, дела или каквото и да било друго нещо от него, а пръв се затичва, прегръща го и веднага го облича, обува и възстановява като любим син, а не като слуга, каквото е било мисленето, намерението и желанието на малкия син. Големият син е сърдит и също счита себе си за слуга. Бащата обаче го умолява и го уверява, че той също е негов възлюбен син и притежател на всичко което е собственост на бащата и семейството. Истинска любов основата на семейни отношения, а не на роли, постове, качества, дела или заслуги. Трябва всички да осъзнаем тези истини, да сменим мисленето и отношението си като на тези между Отец и Синът Исус Христос, за да станем възлюбени синове и дъщери на Небесния ни Баща, а не слуги и роби на Сатана. Мисленето ни трябва за се преобрази от слугинство към синовност, от ум Адамов към „ум Христов“.

„Нека мисионерите на кръста заявят, че има един Бог и един Посредник между Бог и човека, Който е Исус Христос, Синът на Безкрайния Бог. Това трябва да бъде обявено във всяка църква по нашата земя.“ (Материали на Елън Уайт от 1888 г. стр. 886, 21-ви януари, 1891г.)

Накрая можем да завършим с категоричното изявление на апостол Павел относно Божията идентичност: „...то за нас има само един Бог – Отец от Когото е всичко, и ние за Него, и един Господ – Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него.“ (1Коринтяни 4:6)

В последните десетина години в християнството отново се води един спор, който разделя вярващите относно Божията идентичност. Този спор обаче, не е само в християнството. Идеята, вярването и разбирането за подобен троен бог присъства и във всички основни езически религии по света и датира още от древността.

Настоящата книжка разглежда библейското становище по този въпрос.